

Исподъ расплосихты-ты сводове (кубета), кои-то ся на-
 сланяхъ на силны стълпове, бѣли като карарскы мраморъ,
 а украсены съ чудны кашитулы и покрыты съ зеленикъ и
 брашлянь, простирахъ ся нѣколко пространны стаи. Срѣ-
 дия-та бѣ освѣтлена съ силнъ свѣтлинъ, а успорядны-ты
 неи бѣхъ въ нѣкаквѣ си полусвѣтлость, коя-то у отдалѣ-
 чены-ты уложницы ся губеше въ таинственъ сумракъ, а
 на тѣхны-ты вратица, що водяхъ по-надалѣчь у нѣкои си
 таинственны стаи, насланяхъ ся наровы, лимоновы и лаврови
 дървета. Прѣзь нѣкои си отъ тья вратица прозираше ся
 свѣтлость отъ ламбады и прѣзь неж можяше да ся гледа
 като въ нѣкожъ пещь и диво пусто мѣсто, покрыто съ мхъ;
 а пакъ прѣзь нѣкои си ся не видяше нищо. Противополо-
 жность отъ свѣтлость и мракъ, дневнъ ясность и ноцнъ
 таинственность, имаше за чудо силно влїяіе, а възъ това
 бѣше още и миризма отъ цвѣтя и трїандафилы и гласове
 отъ музикъ. Защо-то тья стаи ся видѣхъ като градина.
 Въ тѣхъ до подъ самыя сводъ ся въздигахъ зелены дър-
 вета, посадены въ голѣмы каменны кады, закопаны исподъ
 одъра въ земъ-тѣ, а между дървета-та въ етрускы тъмно-
 чървени или бѣлы грѣнцы (саксин) бѣше цвѣте и благо-
 родны храстіе, тукъ намѣстени като брѣгове, тамъ пакъ
 като низкы лехыцы. Между дървета-та, цвѣтове-ти и бла-
 городны-ты храстіе бѣхъ статуи отъ митологическы-ты бо-
 гове, а на чело-то стоеше Бахъ, съ брашляновъ вѣнецъ
 на главъ и зеленъ лозовъ властаръ около тѣло-то. Нѣква
 си тыха, звучна и стройна музика, оживлявана сегась то-
 гась отъ ягкъ хоръ, свиреше часъ като жубореніе на по-
 токъ споено съ брѣнченіе отъ насѣкомы, часъ като мелодія
 отъ славны хымны, надвыкваны часъ по часъ или отъ единъ
 или отъ много выкове отъ радость, на кожъ-то ся отдавахъ